

Convenția nr. 1/1919 privind durata muncii¹

(proiect de convenție tinzând să limiteze la opt ore pe zi și la patruzeci și opt pe săptămână numărul orelor de lucru în stabilimentele industriale)

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii din Societatea Națiunilor,

Convocată la Washington de către Guvernul Statelor Unite ale Americii, la 29 Octombrie 1919,

După ce a decis să adopte diferite propuneri relative la aplicarea principiului zilei de opt ore sau al săptămânii de patruzeci și opt ore, chestiune formând primul punct din ordinea de zi a sesiunii Conferinței ținute la Washington,

După ce a hotărât ca aceste propuneri să fie redactate sub forma unui proiect de convenție internațională,

adoptă proiectul de convenție ce urmează a fi ratificat de Membrii Organizației Internaționale a Muncii, conform dispozițiilor Părții relative la muncă a Tratatului de la Versailles din 28 iunie 1919, a Tratatului de la Saint-Germain din 10 Septembrie 1919:

Articolul 1

Pentru aplicarea prezentei convenții vor fi considerate în special ca „stabilimente industriale”:

- a) minele, carierele și industriile extractive de orice natură;
- b) industriile în care produsele sunt manufacturate, modificate, curățite, reparate, decorate, isprăvite, pregătite pentru vânzare, sau în care materiile suferă o transformare, cuprinzându-se aici și construcția vaselor, industriile de dărâmare de materiale, precum și producerea, transformarea și transmiterea forței motrice în general și a electricității;
- c) construcția, reconstrucția, întreținerea, repararea, modificarea sau dărâmarea oricăror clădiri și edificii, căi ferate, tramvaie, porturi, docuri, zăgazuri, canale, instalații pentru navigația interioară, drumuri, tuneluri, poduri, viaducte, canale de scurgere colectoare, canale de scurgere ordinare, puțuri, instalații telegrafice sau telefonice, instalații electrice, uzine de gaz, de distribuția apei sau alte lucrări de construcție, precum și lucrările de pregătire și de așezare a fundamentului, precedând lucrările de mai sus;
- d) transportul persoanelor sau al mărfurilor cu cărauși, pe cale ferată, sau pe căi maritime ori fluviale, precum și manipularea mărfurilor în docuri, cheiuri, șantiere și antrepozite, exceptându-se transportul cu mâna.

¹ Legea votată de Adunarea Deputaților la 28 martie 1921, iar de Senat la 15 aprilie 1921. Promulgată prin Decretul nr. 1990/ 9 mai 1921, publicată în MO nr. 34/17 mai 1921

2. Prescripțiile relative la transportul pe căi maritime sau fluviale vor fi fixate de o Conferință specială asupra muncii marinarilor și luntrașilor.

3. În fiecare țară, autoritatea competentă va hotărî linia de demarcație între industrie, pe de o parte, comerț și agricultură, pe de altă parte.

Articolul 2

În toate stabilimentele industriale, publice sau private, sau în dependentele lor, de orice natură ar fi, exceptându-se acelea în care sunt întrebuițați numai membrii aceleiași familii, durata muncii personalului nu va putea trece de opt ore pe zi și patruzeci și opt de ore pe săptămână, afară de excepțiunile prevăzute mai jos:

Dispozițiile din prezenta convenție nu se aplică persoanelor care ocupă un post de supraveghere sau de conducere, ori un post de Încredere;

Când, în virtutea unei legi, a unui obicei sau a convențiilor dintre organizațiile patronale și muncitorești (sau, în lipsa unor astfel de organizații între reprezentanții patronilor și ai muncitorilor), durata muncii în una sau în mai multe zile din săptămână este mai mică de opt ore, un act al autorității competente sau o convenție între organizațiile sau reprezentanții sus-citați ai celor interesați poate să autorizeze depășirea limitei de opt ore în celelalte zile ale săptămânii. Depășirea prevăzută în prezentul paragraf nu va putea fi niciodată mai mare de o oră pe zi;

Când lucrările se efectuează pe echipe, durata muncii va putea li prelungită peste opt ore pe zi și patruzeci și opt ore pe săptămână, cu condiția ca media orelor de lucru, calculată pe o perioadă de trei săptămâni, sau mai puțin, să nu depășească opt ore pe zi sau patruzeci și opt ore pe săptămână.

Articolul 3

Limita orelor de lucru, prevăzuta la art. 2, va putea fi depășită în caz de accident întâmplat sau iminent, sau în caz când sunt de efectuat lucrări urgente la mașini și la utilaje, ori în caz de forță majoră, dar numai în măsura necesară pentru a evita pricinuirea vreunei tulburări serioase în mersul normal al stabilimentului.

Articolul 4

Limita orelor de lucru, prevăzută la art. 2, va putea fi depășită în lucrările a căror funcționare neîntreruptă, din cauza naturii lucrărilor trebuie să fie asigurată prin echipe succesive, cu condiția ca orele de lucru să nu depășească în medie cincizeci și șase pe săptămână. Acest regim nu va influența concediile care pot fi asigurate muncitorilor prin legile naționale, sub formă de compensație pentru ziua de repaus săptămânal.

Articolul 5

1. În cazuri excepționale, când limitele fixate la art. 2 vor fi recunoscute ca inaplicabile și numai în aceste cazuri, prin convențiuni, între organizațiile muncitorești și cele patronale, se va putea stabili, pentru o perioadă mai îndelungată, un tablou, regulând durata zilnică a lucrului, cu condițiunea însă ca guvernul, căruia ele trebuie comunicate, să transforme stipulațiile lor în regulamente.

2. Durata mijlocie a lucrului, calculată pe numărul de săptămâni, hotărât, prin tablou, nu va putea în nici un caz să depășească 48 de ore pe săptămână.

Articolul 6

1. Regulamentele alcătuite de autoritatea publică vor hotărî pe industrie sau profesii:

derogările permanente ce se vor putea admite pentru lucrările pregătitoare sau complementare, care trebuie să fie negreșit executate peste limita hotărâtă pentru lucrul obișnuit al întreprinderii, sau pentru anumite categorii de persoane a căror muncă este în special intermitentă;

derogările temporare ce se vor admite pentru a îngădui întreprinderilor să facă față creșterilor extraordinare de lucru.

2. Aceste regulamente trebuie să fie alcătuite după consultarea organizațiilor patronale și muncitorești interesate, acolo unde există. Ele vor determina maximum de ore suplimentare ce pot fi autorizate în fiecare caz. Salariul pentru aceste ore suplimentare va fi mărit cu cel puțin 25 la sută față de salariu normal.

Articolul 7

1. Fiecare guvern va comunica Biroului Internațional al Muncii:

o listă de lucrări clasificate ca având o funcționare în mod necesar neîntreruptă în sensul art. 4;

informații complete asupra practicării acordurilor prevăzute la art. 5;

informații complete asupra dispozițiilor regulamentare fixate în virtutea art. 8 și asupra aplicării lor.

2. Biroul Internațional al Muncii va prezenta Conferinței Generale a Organizației Internaționale a Muncii, în fiecare an, un raport asupra acestui subiect.

Articolul 8

1. Spre a înlesni aplicarea dispozițiilor prezentei convenții, fiecare patron va trebui:

- să facă cunoscute prin afișe așezate la vedere în stabilimentul său sau în orice alt loc potrivit, sau prin orice alt mod încuviințat de guvern, orele la care începe și sfârșește lucrul, sau dacă lucrul se face pe echipe, orele la care începe și sfârșește rândul fiecărei echipe. Orele vor fi fixate în așa fel ca să nu depășească limitele prevăzute prin prezenta convenție și, o dată aduse la cunoștință, nu vor putea fi modificate decât în modul și forma avizului, aprobate de guvern;
- să facă cunoscut, în acest chip, repausurile acordate în timpul duratei lucrului și considerate ca nefăcând parte din orele de lucru;
- să înscrie într-un registru, după modul admis de legislația fiecărei țări sau de un regulament al autorității competente, toate orele suplimentare făcute în virtutea art. 3 și 6 din prezenta convenție.

2. Va fi considerată ca ilegală întrebuințarea unei persoane în afară de orele fixate în virtutea paragrafului a) sau în timpul orelor fixate în virtutea paragrafului b).

Articolele 9-13

Modificări în aplicarea convenției în ce privește Japonia, India britanică, China, Persia, Siam, Grecia și România.

Articolul 14

Dispozițiile prezentei convenții pot fi suspendate în oricare țară prin ordin al guvernului, în caz de război sau în caz de evenimente care prezintă un pericol pentru securitatea națională

Articolul 15

Ratificării: dispoziție finală tip¹.

Articolul 16

Declarații de aplicare în teritoriile nemetropolitane².

Articolele 17- 18

Intrarea în vigoare imediat după înregistrarea a două ratificări. În continuare, intrarea în vigoare pentru ceilalți Membri la data la care este înregistrată ratificarea lor.

Articolul 19

Statele care ratifică convenția trebuie să-i aplice dispozițiile până cel târziu 1 iulie 1928.

Articolul 20

Denunțare: de văzut paragraful 1 al dispoziției finale tip¹.

Articolul 21

Examen în vederea unei revizuirii: dispoziție finală tip¹.

Articolul 22

Texte având valoare: dispoziție finală tip¹.

